

. . . Det var under den videre Udvikling af dette Forhold, der saa smaat begyndte at vække Røre og dele Befolkningen i Partier, at Befrielsens Time endelig slog for Peter Andreas.

En smuk Efteraarsdag henimod Aften dampede den ugentlige Passagerbaad langsomt ud gennem Fjordens stadig lige tilgroede Krumninger paa Vejen til København. Henne i Agterstavnen stod — frejdigt støttet til en Stok — en mørkhaaret, syttenaarig Yngling med en Taske over Skuldren og saa' tilbage imod Byen, der tegnede sig bestandig mørkere mod den lyse Aftenhimmel. Det var Peter Andreas. Takket være den gamle Matematiklærers indtrængende Forestillinger havde Faderen omsider indvilliget i at lade ham rejse til Hovedstaden og begynde Studier ved det polytekniske Institut. Løsrivelsen fra Hjemmet havde ikke kostet ham Taarer. Selv Afskeden med Moderen var gaaet lettere, end han havde ventet. Og dog, som han nu stod dèr i sin nye, skræddersyede Dragt, med en Hundrededalerseddel indsyet i Foret paa sin Vest, og saa' Byens Tage og Taarn svinde længere og længere bort mod den gyldne Horisont, grebes han et Øjeblik af en ham uvant Taknemlighedsfølelse for Hjemmet og Forældrene. Det syntes ham med ét, at han dog ikke havde faaet sagt Farvel paa rette Maade, og han ønskede næsten, at han havde kunnet tage Afsked endnu en Gang. Blot endnu én Gang